

Sumat bolan arzuwlar

Category: Hekaýalar, Kitapcy

написано kitapcy | 24 января, 2025

Sumat bolan arzuwlar KAYBOLAN HAYÂLLER

Geçen seneki yaz tatilimizi dedemlerin yemyeşil ağaçlarla bezeli şirin mi şirin köy evinde geçirdik. Tatilimin her günü bir başka güzeldi. Köyün yemyeşil çayırlarında alabildiğine özgürdüm. Şehrin stresli günlerinin acısını çevreyi gezip dolaşarak, yaşıtlarımla oynayarak çıkarıyordum.

Güzel bir temmuz sabahı arkadaşım Hasan'la beraber atımıza bindiğimiz gibi soluğu çayırdaki aldık. Atımı dörtünela koşturmak en büyük zevkimdi. Rüzgâr sanki özgürlük türküleri fısıldıyordu kulaklarıma. Öylesine hızlı yol alıyordum ki köyden epeyce uzaklaştığımı, dahası da Hasan'ı gözden yitirdiğimi fark etmemiştim bile. Atım huzursuzlanmaya, kişnemeye başladığında iş işten geçmişti artık. Hemen elimi gözümüne siper ederek çevremi iyice bir kolaçan ettim. Ağaçlarla kaplı ormanlık bir alanın kıyısında idim. Küçük bir dere yılan gibi kıvrılarak önümden akıyordu. Derenin karşı kıyısında çam ve gürgen ağaçlarıyla, çalılıklarla kaplı küçük ve şirin bir tepe vardı. Korkum geçince bu tepeye tırmanmaya karar verdim. Atımı bir ağaca sıkıca bağladıktan sonra dereyi geçip tepeye tırmanmaya başladım. Kâh sürünerek kâh yürüyerek nihayet tepeye varmayı başarmıştım. Tepeden aşağıya baktığımda köyün manzarası yetenekli bir ressamın yaptığı güzel bir tablo gibi önümdeydi. Köyün meydandaki camisi ve okulu göz kamaştırıcıydı. Meydandaki yaşlı çınar ağacı yıllara meydan okuyan vakûr ve gururlu bir sanat eseri idi sanki.

Etrafımı iyice inceledikten sonra tepenin diğer yamacını da görmek istedim. Çalılıklara sürtünmemeye çalışarak, dikkat ede ede aşağıya inmek beni epeyce yormuştu. Azıcık dinlenmek en doğal hakkımdı. Biraz daha yürüdüktan sonra küçük, viran bir kulübeyle karşılaştım. Kulübeyi sarmaşıklar, yaban otları bürümüşü ve kulübenin tahtaları yer yer çürümüşü. Ama yine de bu kulübe neşemi geri getirmeye yetmişti de artmıştı bile.

Kulübenin verandasındaki tahta sandalyeye iliştim ve türkü söylemeye başladım. Türkü söylerken serin serin esen rüzgârın yüzümdeki terleri bir anne şefkatiyle siler gibi okşaması çok hoşuma gitmişti. Yavaş yavaş gözlerim kapanmaya, görüntüler silikleşmeye başladı. Düş âleminde yaşıyordum sanki. Aniden “Hayâllerim Conk Bayırı’nda, Anafartalar’da kayboldu!” diyen bir sesle irkildim. Hemen gözlerimi açtım. Bu ses; seksen yaşlarında, hafif kamburu çıkmış, elindeki bastonuna dayanan, huysuz bir nineye aitti. Ninenin yüzündeki kırışıklıklar hayatın acılarını simgeliyordu sanki. Bastonuna havaya kaldırıp bana dedi ki:

– Benim hayâllerim Anafartalar’da, Conk Bayırı’nda kayboldu. Sen niye türkü çığırırısın a oğul! Arayıp bulsana yitirdiğim hayâlleri!

Bunun üzerine:

– Deli misin sen nine! Ne hayâlleri, ne Anafartalar’ı? Dediğinden hiçbir şey anlamıyorum, diyecek oldum. Sen misin onu diyen? Bastonuyla beni kovalamaya başlamasın mı? Neye uğradığımı anlayamadım. Yamacı tırmanıp nasıl tepeden aşağı indiğimi bir Allah bilir, bir de ben! Hemen atın yularını çözdüm ve onu deli gibi dörtnala koşturmaya başladım. Ben ata değil, at bana hükmediyordu adetâ. Biraz daha gittikten sonra köyün kıyısına geldiğimizi anladım ve içimden derin bir “Oh!” çektim. Köyün meydanından kan ter içinde geçip doğruca dedemlerin evinde aldım soluğu.

Dedem her zamanki yerinde sedirin üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordu. Beni görünce:

– Ne oldu a oğul? Betin benzin atmış, diyerek heyecanla sordu. Ben de ona olanları bir bir anlattım. Ben anlatırken onun yüzü şekilden şekle giriyordu. Beni dinlerken yüzündeki çizgiler daha da derinleşiyordu sanki. Eliyle sakalını sıvazlayarak bana dedi ki:

– Sen kulübede düş gördün herhal! Orada kimse yaşamıyor artık. Deli Zehra Nine oturuyordu o kulübede. Ama o öleli neredeyse otuz yıl oldu.

Ben bunun üzerine merakla:

– Ama dede, ben seksen yaşlarında bir nine gördüm sahiden de.

“Hayâllerim Anafartalar’da, Conk Bayırı’nda kayboldu.” deyip duruyordu ağzı köpürerek. Üstelik elinde de baston vardı. O bastonla beni kovaladı. O nine kim dede?” diye ısrarla sordum.

Dedem:

– Sen Deli Zehra Nine’nin hayâletiyile karşılaşmış olamazsın a torun! Düş görmüşsündür herhal. Deli Zehra Nine kendi hâlinde bir kadıncağızdı eskiden. Kocasının Çanakkale Savaşları’nda, Anafartalar’da şehit olduğunu öğrenince altı aylık yetimiyle kalakaldı koca dünyada tek başına. Bebesi de yokluktan, fakirlikten zatürree hastalığına yakalanıp da ölüverince dünyası başına yıkıldı zavallının. Aklını oynatıp kendini dağlara, taşlara vurdu. Senin o gördüğün kulübede tek başına yaşadı tam elli yıldır. Gelene geçene “Hayâllerim Anafartalar’da kayboldu! Arayıp bulsana yitirdiğim hayâllerimi.” deyip durdu hep. Rahmetli ninen ölüm döşeğinde yanı başındaymış kadıncağızın. “Bana hayâllerimi geri verin ey Anafattalar! diye sayıklayarak ruhunu teslîm etmiş Allah’a, dedi.

Dedemin gözleri yaşarmıştı bana bunları anlatırken. Benim durumum da ondan farksız değildi hani. Elimin tersiyse gözümü silerek dedeme:

– Deli Zehra Nine’nin mezarı nerede dede? Onu ziyaret etmek istiyorum. Bu, benim ona vefa borcum, dedim.

Dedem de mezarı tarif etti bana. Hemen elime bir demet gül alıp mezarlığa gittim. Ruhuna Fatiha okudum ve ona içimden şöyle seslendim: “Kaybettiğin hayâlleri kim bulabilir ki senden başka? Yitirdiğin hayâllerin üstüne koskoca Türkiye inşa edildi. Kocan gibi yiğitler sayesinde hürüz ve başımız dik durabiliyoruz. Sizlerin hakkı ödenmez.”

Mezarlıktan gelirken Hasan’a rastladım. Beni çok merak ettiğini, başıma bir iş gelmesinden korktuğunu söyledi. Ben de kaybolduğumu ama sonunda evi bulabildiğimi anlattım ona. Zehra Nine’nin hayâletiyile karşılaştığımı ise söylemedim.

Bazen Deli Zehra Nine rüyalarım giriyor. Başından vurulmuş bir asker elini tutuyor Zehra Nine’nin. Askerin kucağında altı yedi aylık, pembe yanaklı, şirin mi şirin bir bebek var. Etrafına gülücükler saçıyor o masum bebek. Zehra Nine bana el

sallıyor gülümseyerek...

Sevcan ÖZDEN. Hekâyalar